

Những mùa trăng cũ

Có những mùa trăng không bao giờ trở lại, nhưng kỷ niệm vẫn luôn đọng đầy trong tiềm thức miên man.

Êm ả tựa lời ru cánh võng, đêm nay trăng lại soi sáng bầu trời quê lộng lẫy, góc nhỏ tuổi thơ bỗng chốc quay về với những hôm ngọn chướng thổi sòng sau lũy trúc. Đó là đêm trăng của dòng sông, của ruộng đồng, của những lăm lũi gian truân qua nửa đời lang bạt.

Tôi nhớ trăng của ngày thơ ấu. Khi dòng sông cuối mùa trấu nặng phù sa, ngọn gió len lõi, mơn man trên những cánh hoa lục bình tím rục đã ngủ say dưới ánh trăng vàng vọt. Tôi cùng chúng bạn vui đùa ven bên nước, xếp thuyền giấy thả trôi theo con nước đêm rằm. Ánh sáng của nến và của trăng hòa quyện nơi đáy mắt trẻ thơ làm bừng lên bao mơ ước.

Rồi là bao đêm trăng sáng ngoài cánh đồng trơ rạ, xôn xao dưới ánh trăng hiền là tiếng cười nói rộn ràng khắp lối, đồng quê như tỉnh giấc sau bao ngày mưa gió sục sùi. Có mùi rạ mới sức nồng cánh mũi, có tiếng dế râm ran cùng tiếng vui đùa rộn rã dưới màn trăng, là biết bao trò đuổi bắt, chạy nhảy, trốn tìm...

Cứ thế mà niềm hân hoan chưa bao giờ vội dứt. Tuổi thơ nghèo là thế, khi mà ánh điện còn chẳng kịp về thì trẻ nhỏ chúng tôi chỉ biết chờ trăng, tìm trăng bầu bạn. Ánh trăng quê là mảnh hành trang theo suốt cuộc đời. Bao năm qua đi nhưng những tiếng cười của ngày nào vẫn thắm vang trong ký ức êm đềm thuở ấy.

Rồi là những đêm trăng mờ sương ướt đầm. Khi mái nhà cũ được dỡ bỏ để khoác lên màu lá mới, tôi và gia đình lại có dịp bầu bạn cùng trăng.

Ông nội phơi đám lá dừa nước vừa mới chẻ nằm yên trên sân đất, ông cùng tôi nằm trên đám lá sột soạt rồi ngược mặt nhìn trăng. Ông kể tôi nghe về sự tích chú Cuội ngồi gốc cây đa, hết câu chuyện này sang câu chuyện khác mà tôi vẫn say sưa theo lời ông kể. Rồi ông trải chiếu giăng mùng, dẫn tôi vào giấc chiêm bao, vàng trăng trên cao hãy còn đầm mờ trong giấc êm đềm. Mãi về sau khi ông tôi rời cõi dương trần, mỗi lúc nhìn trăng tôi lại nhớ nụ cười triu mến của ông và nhớ khôn nguôi những câu chuyện ngày xưa ông kể.

Mùa trăng xưa chứng kiến bao lần mẹ vất vả đồng xa tát nước, áo ba thì lem luốc những vệt mồ hôi mặn đắng. Những đường cày xới đất thơm sương, những đường cày rong ruổi, quanh quẩn nhọc nhằn để đổi lấy cho tôi chuỗi ngày no ấm.

Có cả những đêm thiếu ánh đèn dầu, bên khung cửa, có ánh trăng soi sáng những trang sách nghiêng nghiêng nét chữ. Còn có cả mấy đêm rằm bên chiếc cầu khỉ kéo kệt có ánh trăng sáng soi con nước, trăng chứng kiến bao buổi hẹn hò khi chàng trai phải lòng cô gái sau một cái tựa đầu bến lén lên vai.

Ai cũng có một thời tuổi thơ để nhớ. Nơi đó có vàng trăng sáng rực khoảng sân hè, có những buồn vui tuổi nhỏ. Để rồi có một ngày khi ánh sáng đô thành vụt tắt, thì vàng trăng ngày ấy vẫn bên ta như mấy thuở êm đềm mộng ước.

HỨA PHÁT ĐẠI